

การสังเคราะห์ระบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็ก
ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
Synthesis of Educational Management System for Children with
Learning Disabilities in Basic Education

จิตติมา พิศาภา,* วิภารัตน์ แสงจันทร์,** และนัตยา ปิณฑานนท์***

Jittima Pisapak, Wiparat Sangjun, and Nataya Pilanthananond

Received: June 7, 2021 Revised: July 12, 2021 Accepted: August 4, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เปรียบเทียบระบบการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของต่างประเทศกับประเทศไทย และ 2. สร้างและประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทย เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารจัดการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ 1. ประเทศที่ใช้ศึกษาข้อมูล 7 ประเทศ โดยเลือกแบบเจาะจง 2. ผู้ทรงคุณวุฒิ 12 คน ที่ประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารจัดการ ระยะที่ศึกษา พ.ศ. 2558 - 2564 โดยเลือกแบบเจาะจง สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1. ประเทศที่ศึกษาส่วนใหญ่รวมทั้งประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ที่ใช้กับเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ใช้แบบเดียวกับเด็กปกติ หน่วยงานที่รับผิดชอบเป็นหน่วยงานระดับชาติ ซึ่งมีแนวทางการบริหารจัดการที่แตกต่างกันคือ แบบเขตพื้นที่การศึกษา รับนโยบายตรงจากส่วนกลาง และแบบส่วนกลางมอบอำนาจให้เขตพื้นที่ดำเนินการเอง 2. รูปแบบการบริหารจัดการ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของประเทศไทยที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 2 ประเด็นหลัก คือ 1. การกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษา และ 2. การกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพรูปแบบการจัดการศึกษาโดยรวมแล้วเห็นด้วยมากที่สุดทั้ง 2 ประเด็น สรุปได้ว่ามีกฎหมายเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งมีหน่วยงานหลักเป็นสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

* นิสิตปริญญาโทบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

** รองศาสตราจารย์ ดร., ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

*** รองศาสตราจารย์ ดร., ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โดยรับนโยบายหลักจากส่วนกลางกระจายสู่ระดับเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อนำลงสู่การปฏิบัติระดับโรงเรียน และกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เฉพาะสำหรับเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ควบคู่กับมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กปกติ

คำสำคัญ: การศึกษาขั้นพื้นฐาน, เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้, มาตรฐานการเรียนรู้, รูปแบบการบริหารจัดการศึกษา

Abstract

The study adopted a documentary research approach. The aims of this study were 1. to compare educational management systems for children with Learning Disabilities at the basic education level in foreign countries with Thailand, and 2. to create and assess the quality of a model of the educational management system for children with Learning Disabilities at the basic education level in Thailand. The research instrument was a quality assessment form on the appropriate education management system. The sample consisted of 1. the 7 purposive sampling countries used in this study, and 2. the 12 experts who assessed the quality of management model and were selected based on purposive sampling. Study period 2015 - 2021. The mean and standard deviation were used to analyze data.

The findings indicate that 1. most countries used in this study, including Thailand, do not have specific laws for children with Learning Disabilities. The learning standards used for children with Learning Disabilities are the same as for normal children. The agency in charge is a national agency which has different management approaches; that is, the model for the educational service area adopting the direct policy from the central unit and the model for the central unit passing the authority to the educational service area to operate by itself. 2. the developed management model for children with Learning Disabilities in Thailand included 2 main issues: 1. Determination of educational management policies and 2. Determination of learning standards for children with Learning Disabilities. The experts assessed the overall quality of the educational management model and extremely agreed on 2 issues; that is, there should be specific laws for children with Learning Disabilities under operation of the Bureau of Special Education Administration serving as the main agency adopting the major policy from the central unit and passing the authority to the level of the educational service area for implementation at the school level and the specific learning standards for children with Learning Disabilities should be determined along with the learning standards for normal children.

Keywords: Basic Education, Children with Learning Disabilities, Learning Standards, Educational Management Model

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา เพื่อให้ประชากรสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในโลกแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้ได้ ซึ่งในต่างประเทศก็ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาไม่เฉพาะแต่เด็กปกติเท่านั้น แต่ยังให้ความสำคัญต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยมีหน่วยงานที่จัดระบบการบริหารจัดการสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) อย่างเป็นทางการ และเป็นที่ยอมรับในสังคม เช่น หน่วยงาน Learning Disabilities Association of America (LDA) ก่อตั้งเป็นสำนักงานใหญ่ในปี 1973 ที่เมืองฟิตส์เบิร์ก รัฐเพนซิลวาเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีพันธกิจที่จะสร้างโอกาสเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จทางการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทุกคน และลดปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเอกสารชุดแนวทางพัฒนาการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อ้างอิง Samuel Kirk นักการศึกษาชาวอเมริกัน เป็นผู้เริ่มใช้คำว่า “Learning Disabilities หรือที่เรียกว่า LD” ในปี 1963 เพื่ออธิบายบุคคลที่ดูเหมือนปกติในด้านสติปัญญา แต่มีความยากลำบากในการเรียนรู้ทางวิชาการในบางเรื่อง เช่น การอ่าน การสะกดคำ การเขียน การพูด และหรือการคิดคำนวณ โดยพบว่าความบกพร่องเหล่านี้เป็นผลทำให้เกิดความไม่สอดคล้องหรือเกิดช่องว่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถทางสติปัญญาที่แท้จริง สำหรับในประเทศไทยคำว่า “Learning Disabilities” มีคำที่ใช้เรียกกันหลายคำ เช่น ความบกพร่องทางการเรียนรู้ (สันสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2543) ปัญหาในการเรียนรู้ (ผดุง อารยะวิญญู, 2544) ความบกพร่องด้านการเรียนรู้ (เบญจพร ปัญญา, 2545)

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) เป็นความบกพร่องของกระบวนการเรียนรู้ที่แสดงออกทางด้านปัญหาการอ่าน การเขียนสะกดคำ การคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ เกิดจากการทำงานที่ผิดปกติของสมอง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กต่ำกว่าศักยภาพที่แท้จริง เมื่อพิจารณาผลการเรียนเปรียบเทียบกับระดับสติปัญญาและชั้นเรียน (ปาฏิโมกษ์ พรหมช่วย, 2555) ในสมัยอดีตไม่มีใครรู้จักหรือกล่าวถึงเด็กแอลดีเพราะเมื่อมองดูแล้วเด็กสามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ ในปัจจุบันนี้ ข่าวสารข้อมูลต่างๆ สามารถเข้าถึงได้โดยง่ายทำให้คุณพ่อคุณแม่ ครูอาจารย์ได้เข้าใจถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้ของเด็กมากขึ้น เมื่อตระหนักมากขึ้นก็แสวงหาความรู้เพื่อช่วยเหลือเด็กแอลดีให้ได้มากยิ่งขึ้นต่อไป (สันสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2555)

จากพระราชบัญญัติการศึกษา พุทธศักราช 2542 ได้กำหนดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จัดอยู่ในกลุ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษานั้นทำให้ครูและผู้ปกครองเริ่มรู้จักเด็กกลุ่มนี้เพิ่มขึ้น การที่จะให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้นต้องอาศัยความร่วมมือกันของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542) การศึกษาขั้นพื้นฐานในประเทศไทยนั้นใช้แนวคิด Standards-based ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กทั่วไปทุกกลุ่ม อีกทั้งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนและกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตร การเรียนการสอนในแต่ละระดับและจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มี

การเปลี่ยนแปลง แต่ไม่ได้กล่าวถึงว่าจะมีการจัดระบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ให้บรรลุมาตรฐาน ตัวชี้วัดในการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างไร

สำหรับผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้บริหารการศึกษาในบริบทโรงเรียนระดับการศึกษาที่สังกัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมซึ่งต้องการพัฒนานวัตกรรมการบริหารจัดการศึกษาเพื่อเป็นแนวปฏิบัติที่ดีสำหรับระบบการศึกษาไทย และโรงเรียนได้คำนึงถึงการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล จึงได้จัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยมีนักเรียนในความดูแลที่เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ แล้วพบปัญหาว่าการนำมาตราฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กปกติมาใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้น เด็กจะประสบความสำเร็จในการเรียนค่อนข้างยากหรืออาจต้องใช้เวลาพอสมควรที่จะบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ของเด็กปกติได้ ซึ่งงานวิจัยของ Hurt (2012) ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องที่เรียนรวมและใช้มาตรฐานการเรียนรู้แบบเด็กปกติกับนักเรียนที่มีความบกพร่องโดยใช้มาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องใช้มาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินปกติสูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องซึ่งใช้มาตรฐานการเรียนรู้แบบเด็กปกติ

ด้วยเหตุผลนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะทำการศึกษาระบบการบริหารจัดการสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยกำหนดขอบเขตการศึกษาเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษา และการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ โดยคาดว่าจะผลการศึกษานั้นจะนำมาใช้ประโยชน์ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในบริบทของประเทศไทย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบระบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของต่างประเทศและของประเทศไทย
2. เพื่อสร้างและประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นที่ 1 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับระบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของต่างประเทศ

วิธีดำเนินการวิจัย โดยศึกษาข้อมูลของต่างประเทศที่มีระบบการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเลือกประเทศที่จะศึกษาแบบเจาะจงมา 7 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย อังกฤษ แคนาดา นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ ซึ่งเป็นประเทศที่มีแหล่งข้อมูลสารสนเทศมากพอสมควรที่ให้เข้าถึงและสามารถสืบค้นผ่านทางอินเทอร์เน็ตได้สะดวกในเรื่องเกี่ยวกับการจัดระบบการบริหาร

จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยศึกษาและรวบรวมข้อมูลใน 2 ประเด็นหลัก คือ การกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษา และการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้

แบบวิเคราะห์เนื้อหา คือ แบบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับระบบการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ตามหลักการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จัดเป็นหมวดหมู่ รวมทั้งวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์

ขั้นที่ 2 เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการศึกษาระบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของต่างประเทศกับประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าในขั้นตอนที่ 1 มาทำการเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับระบบการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในส่วนที่คล้ายกันและแตกต่างกันของแต่ละประเทศ โดยใช้ตารางการวิเคราะห์ข้อมูล

กรอบการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ 2 ประเด็น ได้แก่ การกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษา และการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้

การวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักการวิเคราะห์เนื้อหา จัดเป็นหมวดหมู่ รวมทั้งวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์

ขั้นที่ 3 สร้างรูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย โดยนำผลการเปรียบเทียบจากขั้นที่ 2 มาสังเคราะห์เพื่อให้ได้รูปแบบการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักการวิเคราะห์เนื้อหา จัดเป็นหมวดหมู่ รวมทั้งวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์

ขั้นที่ 4 ประเมินคุณภาพของรูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย 1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับการประเมินคุณภาพระบบการบริหารจัดการศึกษา โดยมีประเด็นที่ศึกษา คือ ความหมายของการประเมินคุณภาพระบบการบริหารจัดการศึกษา และรูปแบบของแบบประเมินคุณภาพระบบการบริหารจัดการศึกษา 2. นำข้อมูลจากข้อ 1 และข้อมูลจากขั้นที่ 3 มาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมิน จำนวน 12 คน และ 3. นำรูปแบบการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยไปสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิด้วยแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ใช้ในการประเมินคุณภาพระบบการบริหารจัดการศึกษา โดยเลือกแบบเจาะจงที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการบริหารจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ รวมทั้งหมด 12 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินคุณภาพ โดยแบบประเมินมี 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) และส่วนที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบ เขียนตอบแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระตามเงื่อนไขที่ข้อคำถามได้กำหนดไว้

2.2 การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยนำแบบประเมินที่สร้างขึ้นและปรับปรุงตามคำแนะนำ ของอาจารย์ที่ปรึกษา เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหา และนำมาวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดค่า IOC ระหว่าง 0.50 – 1.00 (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์, 2545) ซึ่งผลการวิเคราะห์ได้ค่าเฉลี่ยของดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.925 ดังนั้น แบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินส่วนที่ 1 ด้วยการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยผู้วิจัยแบ่งระดับความเห็นด้วยออกเป็น 4 ระดับ และกำหนดคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ มากที่สุด (4) มาก (3) น้อย (2) น้อยที่สุด (1) ตามลำดับ ซึ่งมีเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.26 - 4.00 แสดงว่า มีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.25 แสดงว่า มีความเห็นด้วยในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 1.76 - 2.50 แสดงว่า มีความเห็นด้วยในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.75 แสดงว่า มีความเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ดำเนินการติดต่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากนั้นทำหนังสือเชิญและแจ้งวัตถุประสงค์

3.2 นำส่งหนังสือเชิญพร้อมแบบประเมินเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูล

3.3 รวบรวมแบบประเมินและนำข้อมูลที่ได้มาประมวลผล

3.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะถูกนำมาแปลความหมายตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และนำเสนอข้อมูล ด้วยตารางหรือรูปแบบที่เข้าใจได้ง่าย

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบระบบการบริหารจัดการการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของต่างประเทศ

การกำหนดนโยบายการบริหารจัดการการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 1) กฎหมายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีประเทศสหรัฐอเมริกาประเทศเดียวเท่านั้นที่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ส่วนอีก 6 ประเทศใช้กฎหมายหลักของประเทศสำหรับบุคคลพิการทั่วไป 2) หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทุกประเทศมีหน่วยระดับชาติในการบริหารจัดการ 3) บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทุกประเทศจะมีครูการศึกษาพิเศษและผู้ปกครองที่มีส่วนเกี่ยวข้องมากที่สุดในการบริหารจัดการ และ 4) แนวทางการบริหารการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่ละประเทศมีความแตกต่างกันในเรื่องของแนวทางการบริหารการจัดการศึกษา แต่สามารถสรุปเป็นแนวทางหลักได้ 2 แนวทาง คือ รับนโยบายการบริหารจัดการจากส่วนกลางและกระจายสู่เขตพื้นที่การศึกษา และส่วนกลางมอบอำนาจในการบริหารจัดการในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา

การกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น ประเทศสหรัฐอเมริกามีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควบคู่ไปกับมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กปกติ นอกจากนี้ ประเทศออสเตรเลียมีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ แต่จะพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จนกว่าจะถึงระดับปกติแล้วจึงใช้มาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กปกติ ส่วนประเทศอื่นๆ อีก 5 ประเทศนั้นจะใช้มาตรฐานการเรียนรู้ตามเด็กปกติ แต่เน้นการจัดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาให้เด็กผ่านมาตรฐานการเรียนรู้ตามเกณฑ์ปกติ

สำหรับประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ การศึกษาข้อมูลจึงต้องศึกษาจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ มีหน่วยงานระดับชาติภายใต้การดูแลของรัฐบาล คือ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ และสถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข โดยมีบุคคลหลักที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ได้แก่ ครู พ่อแม่ผู้ปกครอง และกลุ่มบุคลากรที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ และมีแนวทางการบริหารงานการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยได้รับนโยบายการศึกษาจากส่วนกลาง นำสู่การปฏิบัติผ่านหน่วยงานระดับท้องถิ่น โดยเป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ ได้แก่ การเรียนรวม การเรียนร่วม โรงเรียนศึกษาพิเศษ เฉพาะความพิการ สำหรับการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ประเทศไทยใช้มาตรฐานการเรียนรู้ตามเด็กปกติ แต่จะเน้นการจัดการเรียนรู้ให้ตอบสนองต่อความต้องการของเด็กแต่ละคน

2. ผลการสร้างและประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารจัดการการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

2.1 ผลการสร้างรูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

การกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ประกอบด้วย 1) กฎหมายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ 2) หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ 3) บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และ 4) แนวทางการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

การกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ประกอบด้วย รูปแบบการกำหนดช่วงชั้นของการเขียนมาตรฐานการเรียนรู้ โครงสร้างการเขียนมาตรฐานการเรียนรู้ และหน่วยงานที่รับผิดชอบในการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ ดังภาพ 1

ภาพ 1 รูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้สำหรับประเทศไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.2 ผลการประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

2.2.1 ผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิต่อการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

2.2.2 ผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิต่อการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ตาราง 1 ระดับผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิต่อการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

(n=12)

กำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	$\bar{x}$	SD	แปลผล
1. กฎหมายที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรเป็นกฎหมายเฉพาะที่แยกมาอย่างชัดเจน	3.92	0.28	มากที่สุด
2. มีการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในภาคบังคับระดับชาติที่ชัดเจนเพื่อให้เกิดการปฏิบัติที่เป็นแนวทางเดียวกัน	3.92	0.28	มากที่สุด
3. หน่วยงานหลักในการบริหารจัดการศึกษา ควรเป็นสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	3.83	0.37	มากที่สุด
4. บุคคลที่ต้องเข้ามามีส่วนในการบริหารจัดการศึกษา ควรประกอบด้วย ครู ทั่วไป ครูการศึกษาพิเศษ พ่อแม่ผู้ปกครอง กลุ่มบุคลากรทางการแพทย์ และผู้ทรงคุณวุฒิด้านจิตวิทยาโรงเรียน	4.00	0.00	มากที่สุด
5. แนวทางการบริหารจัดการศึกษา ควรจัดให้มีการศึกษาแบบกระจายอำนาจสู่โรงเรียนซึ่งได้รับนโยบายหลักจากส่วนกลางสู่ระดับเขตพื้นที่การศึกษาสู่ระดับโรงเรียน	4.00	0.00	มากที่สุด
6. การบริหารงาน ควรแบ่งการบริหารงานเป็น 2 ส่วน คือ 1) เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษโดยมีปัญหาน้อย และ 2) เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษโดยมีปัญหามาก	3.75	0.83	มากที่สุด
7. การบริหารงานเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษโดยมีปัญหาน้อย ควรได้รับการสนับสนุนจากโรงเรียนผ่านโปรแกรมสนับสนุนการเรียนรู้	4.00	0.00	มากที่สุด
8. การบริหารงานเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษโดยมีปัญหามาก ควรได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากส่วนกลางผ่านทางโรงเรียน โดยมีแผนการศึกษารายบุคคล	4.00	0.00	มากที่สุด
รวม	3.90	0.14	มากที่สุด

จากตาราง 1 พบว่า ระดับผลการประเมินโดยรวมของผู้ทรงคุณวุฒิต่อการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}$ เท่ากับ 3.90 และ S.D. เท่ากับ 0.14) เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}$ เท่ากับ 4.00 และ S.D. เท่ากับ 0.00) มีทั้งหมด 4 ประเด็น ได้แก่ 1) บุคคลที่ต้องเข้ามามีส่วนในการบริหารจัดการการศึกษา ควรประกอบด้วย ครูทั่วไป ครูการศึกษาพิเศษ พ่อแม่ผู้ปกครอง กลุ่มบุคลากรทางการแพทย์ และผู้ทรงคุณวุฒิด้านจิตวิทยาโรงเรียน 2) แนวทางการบริหารจัดการศึกษา ควรจัดให้มีการศึกษาแบบกระจายอำนาจสู่โรงเรียนซึ่งได้รับนโยบายหลักจากส่วนกลางสู่ระดับเขตพื้นที่การศึกษาสู่ระดับโรงเรียน 3) การบริหารงานเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ โดยมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ควรได้รับการสนับสนุนจากโรงเรียนผ่านโปรแกรมสนับสนุนการเรียนรู้ และ 4) การบริหารงานเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษโดยมีปัญหามาก ควรได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากส่วนกลางผ่านทางโรงเรียน โดยมีแผนการศึกษารายบุคคล

ตาราง 2 ระดับผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิต่อการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

(n=12)

กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	$\bar{x}$	SD	แปลผล
1. รูปแบบการกำหนดช่วงชั้นของการเขียนมาตรฐานการเรียนรู้ ควรกำหนดเป็นทั้งแบบมาตรฐานชั้นปีและช่วงชั้นปี	3.42	1.11	มากที่สุด
2. โครงสร้างการเขียนมาตรฐานการเรียนรู้			
2.1 องค์ประกอบของมาตรฐาน ควรกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้อย่างชัดเจนควบคู่กับมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กปกติ โดยกำหนดชั้นปีและช่วงชั้นปี สาระหลัก/สาระย่อย มาตรฐานภายใต้แต่ละสาระตัวชี้วัดภายใต้แต่ละมาตรฐานทั้งสำหรับเด็กปกติและเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้	4.00	0.00	มากที่สุด
2.2 วิธีการเขียนมาตรฐานและตัวชี้วัด ควรเขียนมาตรฐานและตัวชี้วัดสำหรับเด็กปกติก่อน แล้วจึงกำหนดตัวชี้วัดสำหรับเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ควบคู่ไป	4.00	0.00	มากที่สุด
2.3 ลักษณะการเขียนตัวชี้วัด ควรเขียนตัวชี้วัดให้มีความยืดหยุ่น ปรับสถานการณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาความรู้ และเขียนแสดงให้เห็นถึงการไต่ระดับความสามารถ	4.00	0.00	มากที่สุด
3. หน่วยงานที่รับผิดชอบในการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ควรเป็นหน่วยงานภาครัฐ ระดับกระทรวง	4.00	0.00	มากที่สุด
รวม	3.90	0.14	มากที่สุด

จากตาราง 2 พบว่า ระดับผลการประเมินโดยรวมของผู้ทรงคุณวุฒิต่อการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.90 และ S.D. เท่ากับ 0.14) เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X}$ เท่ากับ 4.00 และ S.D. เท่ากับ 0.00) มีทั้งหมด 4 ประเด็น คือ 1) องค์ประกอบของมาตรฐาน ควรกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้อย่างชัดเจนควบคู่กับมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กปกติ โดยกำหนดชั้นปีและช่วงชั้นปี สารหลัก/สาระย่อย มาตรฐานภายใต้แต่ละสาระ ตัวชี้วัดภายใต้แต่ละมาตรฐานทั้งสำหรับเด็กปกติและเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ 2) วิธีการเขียนมาตรฐานและตัวชี้วัด ควรเขียนมาตรฐานและตัวชี้วัดสำหรับเด็กปกติก่อน แล้วจึงกำหนดตัวชี้วัดสำหรับเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ควบคู่ไป 3) ลักษณะการเขียนตัวชี้วัด ควรเขียนตัวชี้วัดให้มีความยืดหยุ่น ปรับสถานการณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาความรู้ และเขียนแสดงให้เห็นถึงการไต่ระดับความสามารถ และ 4) หน่วยงานที่รับผิดชอบในการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ควรเป็นหน่วยงานภาครัฐ ระดับกระทรวง

อภิปรายผล

1. ผลเปรียบเทียบระบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของต่างประเทศและของประเทศไทย พบว่า หลายประเทศถึงแม้ไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ แต่ในการสร้างและพัฒนาหลักสูตรแห่งชาตินั้นได้ให้ความสำคัญต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ตั้งแต่ในช่วงวัยระดับประถมศึกษาไปจนถึงระดับมัธยมศึกษา โดยมีการจัดตั้งหน่วยงานภาครัฐ จัดบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการรับผิดชอบจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในการเรียนรู้ และประเทศที่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ จะทำให้การกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษามีความชัดเจน ซึ่งส่งผลให้การกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความชัดเจนพร้อมที่จะนำลงสู่การปฏิบัติในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำหรับประเทศไทยซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ากรมกฤษฎีกาเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จะส่งผลให้เกิดการสร้างและพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้เด็กกลุ่มนี้ได้ประสบความสำเร็จทางการเรียนตามศักยภาพ สอดคล้องกับ Okolo (2001) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของเด็กประถมศึกษาที่มีปัญหาการเรียนรู้ พบว่า กฎหมายสูงสุดที่มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ จะมีผลต่อการกำหนดนโยบายที่นำไปสู่แนวปฏิบัติสำหรับการจัดการและการบริหารความต้องการด้านการศึกษาพิเศษสำหรับโรงเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ Suleymanov (2014) ได้ให้ความเห็นว่านักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ประสบความสำเร็จนั้นปัจจัยสำคัญหนึ่งคือการบังคับใช้กฎหมายสำหรับการศึกษาเพื่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ รวมไปถึงหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญต่อการจัดทำพัฒนาหลักสูตร และสอดคล้องกับ Tesemma (2012) ได้ให้ความเห็นว่าระบบการศึกษาในปัจจุบันที่มีการแข่งขันและการคัดเลือกสูงและระบบที่ต้องการให้ผู้เรียนปรับตัวเข้ากับระบบการศึกษาปกติ นั้น สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องมักถูกมองว่าไม่สามารถเรียนรู้ได้ตามระบบโรงเรียนทั่วไป ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาที่มีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ที่แตกต่างหากสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

2. ผลการสร้างและประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทย

2.1 ระดับผลการประเมินโดยรวมของผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นด้วยมากที่สุดในทุกประเด็นของการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษาที่ชัดเจนจะทำให้ผู้รับนโยบายนำไปปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Du Plessis (2013) ได้ทำการวิจัยและศึกษาเรื่อง กฎหมายและนโยบาย: ความก้าวหน้าสู่สิทธิ ในการศึกษาแบบรวม (Inclusive Education) พบว่า เนื้อหาของนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาแบบรวมที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้วย เป็นหนึ่งในเสาหลักที่สำคัญในการดำเนินนโยบาย ถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดคำสั่งสำหรับการนำไปใช้งานแม้ว่าจะไม่ได้กำหนดแนวทางนำไปใช้ที่แน่นอนก็ตาม

อีกทั้งกฎหมายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ควรเป็นกฎหมายเฉพาะที่แยกมาอย่างชัดเจนและควรมีการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในภาคบังคับระดับชาติที่ชัดเจนเพื่อให้เกิดการปฏิบัติที่เป็นแนวทางเดียวกันทั้งระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งสอดคล้องกับการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของประเทศสหรัฐอเมริกา และสอดคล้องกับ Alshenaifi (2018) ได้ทำการวิจัยเรื่อง นโยบายและแนวปฏิบัติของการรวมเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะในโรงเรียนหญิงล้วนประถมศึกษา: การสำรวจทัศนคติและประสบการณ์ของครู พบว่า นโยบายที่ใช้มาตรฐานการเรียนรู้เหมือนของเด็กปกติเป็นเรื่องที่ดี แต่เมื่อนำไปสู่การปฏิบัติเป็นเรื่องที่ยากมากสำหรับที่จะทำให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะผ่านเกณฑ์ตามขอบเขตที่กำหนดเหมือนเด็กปกติ

2.2 ระดับผลการประเมินโดยรวมของผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นด้วยมากที่สุดในทุกประเด็นของการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยประเด็นโครงสร้างการเขียนมาตรฐานการเรียนรู้ ควรกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้อย่างชัดเจนควบคู่กับมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กปกติ มีการกำหนดชั้นปีและช่วงชั้นปี ซึ่งผู้วิจัยเห็นด้วย เพราะรูปแบบการกำหนดช่วงชั้นของการเขียนมาตรฐานการเรียนรู้เป็นแบบช่วงชั้นปีเท่านั้นไม่สอดคล้องกับประเทศไทย เนื่องจากประเทศไทยกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของเด็กปกติ โดยกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ แต่ละกลุ่มสาระฯ กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นปีในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดช่วงชั้นในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 อีกทั้งเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในประเทศไทยยังคงใช้มาตรฐานการเรียนรู้แบบเดียวกับเด็กปกติ นอกจากนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ประเทศไทยควรจะมีการพัฒนาขึ้นซึ่งหากเป็นไปได้ จะทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้นเพราะมาตรฐานที่กำหนดเฉพาะนั้นเป็นไปตามศักยภาพที่เด็กสามารถผ่านการประเมินได้ สอดคล้องกับ Hurt (2012) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องที่เรียนรวมและใช้มาตรฐานการเรียนรู้แบบเด็กปกติกับนักเรียนที่มีความบกพร่องที่ใช้มาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง พบว่านักเรียนมีความบกพร่องที่ใช้มาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินปกติสูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องที่ใช้มาตรฐานการเรียนรู้แบบเด็กปกติ และ Al-Shareef (2017) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการอ่าน

และการเขียน (Dyslexia) ในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า โรงเรียนได้จัดทำมาตรฐาน การเรียนที่จะตอบสนองความต้องการ ด้านการศึกษาของเด็ก โดยการเตรียมโปรแกรมสำหรับการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้เด็กบรรลุศักยภาพสูงสุดในด้าน การศึกษาและในชีวิตทางสังคม

ผู้วิจัยมีความเห็นเพิ่มเติมว่าสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นั้น การเขียนมาตรฐาน การเรียนรู้ จะเป็นรูปแบบใด ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างที่จะเลือกรูปแบบ เช่น นโยบายการบริหารจัดการศึกษาในแต่ละท้องถิ่น ระดับ ความบกพร่องของเด็กแต่ละคน หลักสูตรที่ใช้ในแต่ละสถานศึกษา ธรรมชาติของแต่ละวิชา ความยากง่ายของแต่ละเนื้อหา ความรู้ แต่ไม่ว่าจะกำหนดรูปแบบช่วงชั้นของการเขียนมาตรฐานการเรียนรู้เป็นรูปแบบใดก็ตาม สิ่งที่ควรตระหนัก คือ ลักษณะของการเขียนมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องควรเป็นการเขียนที่แสดงให้เห็นถึงความยืดหยุ่น การไต่ระดับความสามารถ และการช่วยเหลือ สนับสนุน เพื่อเสริมศักยภาพของเด็กที่มีความบกพร่องในลักษณะของ Scaffolding และปรับสถานการณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาความรู้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการนำรูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานไปใช้ เช่น กระทรวงศึกษาธิการ โดยสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับส่วนที่เกี่ยวข้องดังนี้

1.1 กฎหมายที่เกี่ยวข้องและการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ รวมถึงเรื่องการบริหารจัดการหลักสูตร ที่อาจจะต้องมีการปรับโครงสร้างการบริหารจัดการเพื่อให้ สามารถปฏิบัติจริงได้

1.2 ครูและครูการศึกษาพิเศษ ต้องมีความเข้าใจทั้งมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กปกติและ มาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อที่จะได้นำไปปรับใช้ในการสร้างหน่วยการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน รวมไปถึงการประเมินผลการเรียนรู้

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ที่นำรูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานไปใช้ ควรมีความเข้าใจในโครงสร้างการเขียนมาตรฐาน การเรียนรู้ทั้งสำหรับเด็กปกติและสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อว่ามาตรฐานการเรียนรู้ที่เขียนออกมานั้น จะทำให้หน่วยงานระดับเขตพื้นที่และระดับโรงเรียนเกิดความเข้าใจและนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมตามบริบทของสถานศึกษานั้นๆ

3. ผลการวิจัยที่ได้เกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นั้น เป็นมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาข้อมูลของกลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ โดยใช้เป็นแนวทางในการศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นได้ สำหรับผู้ที่จะนำ ผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้นั้นควรคำนึงถึงปัจจัยเหล่านี้ด้วย เช่น นโยบาย การบริหาร

จัดการศึกษาในแต่ละท้องถิ่น ระดับความบกพร่องของเด็กแต่ละคน หลักสูตรที่ใช้ในแต่ละสถานศึกษา ธรรมชาติของแต่ละวิชา ความยากง่ายของแต่ละเนื้อหาความรู้

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยนี้มุ่งพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยใน 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ การกำหนดนโยบายการบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ แสดงให้เห็นแนวทางการพัฒนารูปแบบ ซึ่งควรจะมีการทำวิจัยต่อเนื่องเกี่ยวกับการรูปแบบบริหารจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในประเด็นอื่นๆ เช่น รูปแบบวิธีการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
2. ควรมีการวิจัยพัฒนาเกี่ยวกับการสร้างมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
3. ควรมีการวิจัยพัฒนาลัทธิพยากรการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. สืบค้น พฤษภาคม 18, 2557 จาก <http://www.moe.go.th/main2/plan/p-r-b42-01.htm>.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 และอนุบัญญัติตามพระราชบัญญัติฯ จำนวน 6 ฉบับ**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสาระภูมิศาสตร์ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. สืบค้น กรกฎาคม 25, 2562 จาก <https://drive.google.com/file/d/1MDQEDkqGs01PnyzqEnyTVWNTS776ObCz/view>.
- บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์. (2545) **การวัดประเมินการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เบญจพร ปัญญาจง. (2545). **คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- ปาฏิโมกษ์ พรหมช่วย. (2555). **ความบกพร่องทางการเรียนรู้ Learning Disorders; LD. การศึกษา...กับท้องถิ่นไทย**. สืบค้น พฤษภาคม 18, 2557 จาก <http://storage.ning.com/topology/rest/1.0/file/get/2015807371?profile=original>.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2544). **เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
- ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2543). **ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี: ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- _____. (2555). **บทที่ 1 รู้จักแอลดี. สร้างด้วยใจเพื่อเด็กแอลดี**. สืบค้น ธันวาคม 2, 2557 จาก <http://www.braille-cet.in.th/Braille-new/content-files/books/LD/LD.pdf>.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). **แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. สืบค้น พฤษภาคม 18, 2557 จาก <http://www.curriculum51.net/upload/measurment.pdf>.
- Al-Shareef, L. (2017). **A Study of Provision for Specific Learning Difficulties (Dyslexia) in Primary Education in The Kingdom of Saudi Arabia**. Retrieved September 20, 2020, from <https://www.semanticscholar.org/paper/A-study-of-provision-for-specific-learning-in-in-of-Al-Shareef/1fd17692660876b25f175a36b2314ea0f825623e>.

- Alshenaifi, A. (2018). **The Policy and Practice of Inclusion of Children with Specific Learning Difficulties in Mainstream Primary Girls' Schools in Riyadh, Saudi Arabia: Exploring the Attitudes and Experiences of Teachers.** Retrieved September 20, 2020, from <https://pearl.plymouth.ac.uk/bitstream/handle/10026.1/12231/2018Alshenaifi10257323PhD.pdf?sequence=3&isAllowed=y>.
- Du Plessis, P. (2013). **Legislation and Policies: Progress Towards the Right to Inclusive.** Retrieved May 31, 2021, from http://www.scielo.org.za/scielo.php?script=sci_arttext&pid=S2225-71602013000100006.
- Hurt, J. M. (2012). **A Comparison of Inclusion and Pullout Programs on Student Achievement for Students with Disabilities.** Retrieved May 18, 2021, from <https://dc.etsu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=2680&context=etd>.
- Korb, K. A. (2010). **Learning Disabilities as Educational Research Disabilities: Setting Educational Research Standards.** Retrieved May 18, 2021, from <http://korbedpsych.com/LinkedFiles/Disabilities.pdf>.
- Okolo, C. N. (2001). **Primary School Children with Learning Difficulties in Lagos State: Teachers' Perception of Provision and Practice.** Retrieved May 18, 2021, from <https://bura.brunel.ac.uk/bitstream/2438/5317/1/FulltextThesis.pdf>.
- Omoke, C. M. (2011). **Quality of Education offered to Children with Special Educational Needs (SEN) in the Era of Free Primary Education (FPE) in Rural Kenya: Perspectives of Educationists, Teachers and Parents.** Doctor of Philosophy Thesis in Education, Victoria University of Wellington.
- Suleymanov, F. (2014). **Academic Achievements of Students with Special Needs in Inclusive Education: A Case Study of One Primary School in Azerbaijan.** Doctor of Philosophy Thesis, University of Oslo.
- Tesemma, S. T. (2012). **A Critical Analysis of Law and Policy on The Education of Disabled Children in South Africa.** Doctor of Education Thesis, University of South Africa.

